

Chyť sa šance

Myslím si, že človek by si mal život užiť a nebať sa chytiť každej šance na nejaké to dobrodružstvo. Ja som sa tej mojej chytila. A neolutovala som. Môj výmenný pobyt som strávila v malom meste Blind River v Kanade, v provincii Ontário. Zo začiatku som mala trochu obavy, aké to bude, žiť v takom malom meste, kde najbližšie väčšie mesto je vzdialené asi dve hodiny autom, no počas roka som zistila, že moje obavy boli naozaj zbytočné.

Dejstvo prvé

Moja prvá host-rodina vlastnila chatu na jazere, tak hneď po príchode som mohla okúsiť chladnú, kryštálovo čistú vodu kanadských jazier. Príroda ma neskutočne fascinovala po dobu celého pobytu, vyzerala tak nedotknuto a to množstvo veľkých a čistých jazier ešte znásobovalo môj dojem. Mala som tu nového brata a sestru, ktorá bola odo mňa len o rok staršia a práve sa vrátila z výmenného pobytu vo Francúzsku. Veľmi mi na začiatku pomohla. Vedela presne, ako sa cítim.

V prvý deň školy som bola mimoriadne nervózna, nevedela som, ako ma ľudia prijímajú a kde mám prvé hodiny..... Jednoducho som sa cítila ako prváčka. Vlastne ešte horšie, lebo tu som bola navyše nútená rozprávať po anglicky. No našťastie moja sestra mi predstavila zopár jej kamarátov z maturitného ročníka a jedného milého chalana, čo mal so mnou prvú hodinu. Skamarátili sme sa spolu a hneď som mala niekoho, kto mi ukázal, kam mám po hodine ísť, aby som sa v tej maxi veľkej škole so 200 žiakmi nestratila (čoho som ja bola naozaj schopná).

Predmety vyzerali super, aj učitelia boli veľmi milí. Mala som dejepis s o rok mladšími žiakmi, angličtinu s mojím ročníkom, svetové problémy s maturantami a výtvarnú so zmiešanými ročníkmi. No asi po týždni som si našla prvých kamarátov. Postupne sa mi ľudia prihovárali, boli ku mne veľmi milí. Po pár mesiacoch som už poznala po mene takmer celú školu. Všetci sa poznali so všetkými tým,

že to bolo malé mesto a vôbec sme v škole nemali skupinky ľudí, všetci spolu držali.

Jedna z najlepších vecí, čo som mohla spraviť, boli športy. Hneď na druhý týždeň som začala hrať basketbal a behať cross country. Vždy ma všetci povzbudzovali, dokonca i trénerka, nikdy som sa nestretla s výsmechom či negatívnym postojom. Najväčší úspech som dosiahla asi s behom cross country, kde som bola raz šiesta na pretekoch a na konci roka som dostala medailu od školy za najlepšiu bežkyňu školy. Spoznala som aj iných ľudí z iných škôl a videla okolitú krajinu, keď sme chodili na

zápasy a rôzne turnaje. Veľmi mi to pomohlo, zblížila som sa s viacerými dievčatami hneď od začiatku, lebo skoro na všetkých športoch bola vždy tá istá skupina ľudí.

Kanadské Vianoce boli veľmi podobné tým z amerických filmov. Bola som veľmi vďačná mojej host-rodine, že sa ma snažili udržať veselú a uľahčiť mi tú situáciu, tú najťažšiu časť roka. V škole sme pred Vianocami mali vianočný ples s témou masky, kde sa každý nahodil do šiat. Nazvala by som to takou diskotékou v gala a s benátskymi maskami na tvárach. Tam som nacvičila so skupinkou

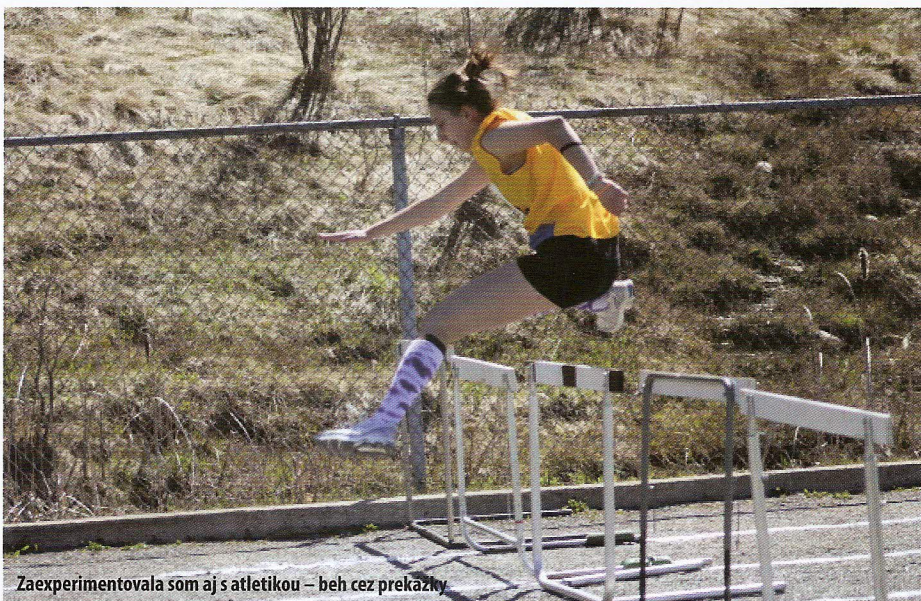
Maturita s mojou druhou host-rodinou

kamarátov salsu, keďže som na Slovensku chodila na tanečnú, a naše vystúpenie zožalo úspech.

V zime napadlo veľa snehu, čo som využila a išla som si so školou zalyžovať. Moja rodina boli vášniví rybári a tak len čo ľad zhrubol na jazerách, išli sme na rybačku. Spravili sme dieru do ľadu a rybáčili. Dokonca nám so sestrou otec spravil klzisko, tak sme sa mohli aj korčuľovať. Zima bola poriadna, čo už na Slovensku nebolo dlho. Zväčša bolo okolo -10 až -15 stupňov, no bol týždeň či dva, keď nám teplota klesla až na -30 stupňov.

Dejstvo druhé

Vo februári som vymenila rodiny. Moja nová host-rodina bola veľmi mladá, obaja rodičia mali asi 35 rokov a mali dve veľmi zlaté dcéry, jednoročnú a dvojročnú. Žili sme trochu ďalej od mesta, asi 20 min. autom, tak som chodila školským autobusom. Otec bol napoly indián, čo bolo veľmi zaujímavé, spoznať úplne inú kultúru a tradície. Obaja rodičia boli strašne super, veľmi vtipní a milí, veľmi som si s nimi

Zaexperimentovala som aj s atletikou – beh cez prekažky

rozumela. Keďže mám rada malé deti, cítila som sa s nimi naozaj úžasne, vždy ma vedeli pobaviť a rozveseliť. Počas pobytu v tejto rodine som sa zapojila do výtvarnej súťaže, ktorú

vyhlásilo regionálne zdravotné centrum a namalovaním obrazu som vyhrala prvé miesto. Počas môjho výmenného pobytu som so školou navštívila aj Toronto, Niagarské vodopády a New York. Niagarské vodopády bol úžasný zážitok, vidieť tú obrovskú masu vody v skutočnosti, keď predtým som to videla len na obrázkoch. Musím však uznať, že sú naozaj také nádherné, ako na obrázku. Úplne iná skúsenosť bol New York, nechať sa niesť obrovským davom ulicami tohto veľkomesta.

Dejstvo tretie

V máji som posledný krát vystriedala rodiny, išla som bývať ku mojej najlepšej kamarátke. Tam to bolo tiež super, mala ešte dve sestry, deväťročnú a devätnásťročnú. Taktiež vlastnili chatu na jazere, takže leto som si v Kanade naplno užila. Chodili sme sa kúpať každý víkend a skúsila som veľa vecí, čo som nikdy neskúsila, napr. vodné lyžovanie, wakeboarding alebo tubing. Na konci roka sme mali Prom, kanadskú stužkovú, ktorá patrí medzi moje najkrajšie zážitky. Mala som aj veľmi dobrý vzťah s riaditeľkou školy, ktorá mi aj napriek tomu, že som nebola maturantka, dovolila zúčastniť sa maturitnej ceremónie. Prešla som sa po pódiu v tom ich hábite a čiapke, zožala som aplaus a cítila som sa veľmi špeciálne. Vtedy som cítila, že som si naozaj našla veľa kamarátov a že ten rok bol nezabudnuteľný.

Keď som odchádzala, bolo to veľmi ťažké. Rok ubehol ako voda a nebolo jediného dňa, kedy by som si povedala, že chcem ísť domov. Vďaka Rotary som spoznala skvelých ľudí, zažila som mnoho krásnych momentov, a posilnila sa skúsenosťami. Nikdy neoľutujem toto rozhodnutie. Kanada bude navždy mojim druhým domovom.

Pôvodná reportáž pre RGN / text: Natália Kianičková, absolventka programu YSE 2010/2011, vyslaná RC Žilina / foto: archív autorky textu

Times Square v New Yorku